

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 9829

гр. София, 10.11.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в закрито заседание на 10.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

като разгледа дело номер **10775** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от АПК.

Делото е образувано по жалба на П.-М. М. Б., чрез адвокат В. Д. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 9 срещу Заповед № 23-4332-006011 от 09.11.2023 г., издадена от полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която спрямо оспорващия, на основание чл. 171, т. 2, б. „а“ от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „временно спиране от движение на МПС, до отстраняване на неизправността“.

В жалбата е направено искане за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на заповедта.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност представените с жалбата доказателства, намира за установено, от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на искането за спиране допуснатото на основание чл. 172, ал. 6 от ЗДвП на оспорената заповед.

По силата на чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2.

В разглеждания случай предварителното изпълнение на заповедта е допуснато, съгласно чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, като не е предвидена изрична забрана за съдебен контрол. Поради което жалбата следва да се приеме за допустима.

Искането за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на Заповед № 23-4332-006011 от 09.11.2023 г., издадена от полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, е направено в писмена форма и от лице, адресат на индивидуален административен акт, с който се засягат негови права и законни интереси.

Разгледано по същество то е основателно.

Спирането на изпълнението на административния акт, което е допуснато по силата на специален, представлява вид обезпечение на жалбата срещу него. Предпоставка за спирането на изпълнението на акта от съда, е на заложения в закона обществен интерес, да се противопоставя засягането на друг интерес на адресата му, който по степен на важност да е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК, а именно да се осигури животът или здравето на гражданите, да се защитят особено важни държавни или обществени интереси, при опасност, че може да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на акта или ако от закъснението на изпълнението може да последва значителна или трудно поправима вреда.

В тежест на жалбоподателя е да докаже съществуването на обстоятелствата, които да са противопоставими на предпоставките за допуснатото предварително изпълнение на основание чл. 60, ал. 1 от АПК.

В разглеждания казус жалбоподателят твърди, че е лице, упражняващо адвокатска професия, което налага пътуването до различни съдилища в страната за изпълнение на поети задължения, във връзка с процесуално представителство на негови доверители. Прилага копие от адвокатска карта и протокол от съдебно заседание на РС – [населено място], от който се установява, че същия е участвал в съдебно заседание по дело като защитник.

Сочи, че наскоро е прекарал заболяване и ако се наложи да пътува с обществен транспорт това значително би влошило здравословното му състояние.

Релевира доводи, че жалбата му срещу оспорената заповед е вероятно основателна, защото затъмнението на стъклата на притежавания и управляван от него автомобил е направено в съответствие със законовите правила и изисквания.

Прилага съдебна практика.

Ответникът, изпращайки преписката не е изразил становище по основателността на направеното искане за спиране на предварителното изпълнение на оспорения акт.

Настоящият съдебен състав, след преценка на инвокираните доводи и представените доказателства намира за установено следното.

На първо място в диспозитива на Заповед № 23-4332-006011 от 09.11.2023 г., издадена от полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР не е посочено, кое МПС (марка, модел, регистрационен номер и т.н.) се спира от движение. Вярно е, че в обстоятелствената част е посочено, че П.-М. Б. е управлявал лек автомобил марка Б., модел 325Д, с ДК [рег.номер на МПС] – негова собственост, чието предно челно панорамно стъкло и предни странични стъкла са били облепени с тъмно фолио, с което е намалена прозрачността им.

Това описание само хипотетично обвързва конкретното МПС с истинската воля на административния орган. Съдът не може да прави предположение, спрямо кое точно МПС е наложена ПАМ, защото логично П.-М. Б. може да притежава повече от едно МПС. Липсата на индивидуализация на превозното средство, върху което е наложена принудителната административна мярка, на практика лишава същата от предмет.

На следващото място не може да се приеме, че залепването на фолио върху стъклата прави автомобила автоматично неизправен. Вярно е, че съгласно чл. 105, ал. 1 от ЗДвП, се забранява ограничаване на видимостта през челното, задното и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им. Но ал. 3 на същата разпоредба допуска намаляване прозрачността на стъклата по ал. 1 само в границите на стойностите,

определени в Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на Организацията на обединените нации.

Налагайки оспорения ПАМ, чието предварително изпълнение се допуска от закона, административният орган не е съобразил прогласения в чл. 6, ал. 2 от АПК принцип на съразмерност, според който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В случая е следвало преди налагане на ПАМ, чието предварително изпълнение се допуска от закона, да се провери, дали затъмнението на стъклата е било в съответствие с визираната разпоредба на чл. 105, ал. 3 от ЗДвП и едва тогава да се пристъпи към издаване на заповед по реда на чл. 171, т. 2, б. „А“ от ЗДвП.

Съдът намира, че с жалбата са представени достатъчно доказателства за това, от които да се направи обоснован извод, че предварителното изпълнение на оспорения акт ще и причини значителни или труднопоправими вреди на П.-М. Б.. Същият е лице, упражняващо адвокатска професия, което налага ежедневното му ефективно и бързо придвижване, във връзка с поетите от него ангажименти по процесуално представителство и защита. Общозвестен е факта, че обществения транспорт в България, особено към по-малките населени места не е добре организиран, което би поставило в затруднение или дори в невъзможност адвокатът да изпълни поетите задължения.

На последно място съдът намира, че константната практика на АССГ и на останалите административни съдилища по разрешаване на идентични спорове почти неотклонно приема за незаконосъобразни административни актове от вида на оспорения, т.е. налице е висока степен на вероятност за незаконосъобразност и съответно отмяна на обжалваната заповед.

Предвид изложеното, съдът намира, че искането за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение Заповед № 23-4332-006011 от 09.11.2023 г., издадена от полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, е основателно.

Водим от горното и на основание чл. 166, ал. 4 , във връзка с ал. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

СПИРА по искането на П.-М. М. Б., чрез адвокат В. Д. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 9 допуснатото съгласно чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, предварително изпълнение на Заповед № 23-4332-006011 от 09.11.2023 г., издадена от полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която спрямо оспорвания, на основание чл. 171, т. 2, б. „а“ от Закона за движението по пътищата е наложена принудителна административна мярка „временно спиране от движение на МПС, до отстраняване на неизправността“.

Преписи от настоящето определение да се изпратят на П.-М. М. Б., чрез адвокат В. Д. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 9 и на полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

След влизане в сила на настоящето определение делото да се докладва на председателя на 55 състав, Трето отделение за продължаване съдопроизводствените действия по подадената жалба.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от

съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.